

Nr 1308

Av herrar **Gustavsson** i Alvesta och **Jonasson**, i anledning av styrelsens för riksdagens förvaltningskontor framställning angående ändring i stadgan den 21 februari 1941 (nr 98) om ersättning för riksdagsmannaupdragets fullgörande.

I riksdagens förvaltningskontors skrivelse den 6 november 1968 angående ändring i stadgan den 21 februari 1941 (nr 98) om ersättning för riksdagsmannaupdragets fullgörande föreslås, att riksdagsledamot vars mandat upphör efter fyllda 50 år (i vissa fall 45 år) skall kunna tillerkännas s. k. visstidspension om riksdagsuppdraget innehafts mer än sex (nio) år och vederbörande inte är berättigad till ålderspension. Förslaget motiveras i första hand med att riksdagsarbetet numera är ägnat att medföra sådana olägenheter för ledamöterna i deras »vanliga» gärning, att det i praktiken ofta är omöjligt att efter flera års frånvaro kunna påräkna att återgå till denna om mandat upphör. Därigenom skulle avsevärda ekonomiska problem kunna uppstå för uppdragstagaren om uppdraget upphör utan att han uttryckt önskemål om detta.

De ekonomiska trygghetsfrågorna är givetvis mycket väsentliga. Detta gäller dock inte enbart för riksdagens ledamöter utan har giltighet för alla medborgare. Det är emellertid samtidigt angeläget att trygghetsfrågorna så långt möjligt ordnas lika för alla.

Som krav för att erhålla det nyligen införda s. k. äldrestödet erfordras att bidragstagaren har fyllt 60 år. Enligt vår mening vore det naturligt att bestämmelserna i ersättningsstadgan utformades i linje med vad som gäller i detta fall.

Med hänvisning till vad som ovan anföres hemställer vi,

att bestämmelserna i ersättningsstadgan utformas så att visstidspension utgår efter fyllda 60 år och om särskilda skäl föreligger 55 år.

Stockholm den 26 november 1968

Rune Gustavsson (cp)
i Alvesta

Bertil Jonasson (cp)
